

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

NGƯỜI CHỒNG VÔ HÌNH

Hôm ấy là ngày đầu tháng bảy, tuy thời tiết mùa Hạ mà gặp một trận mưa tầm tã giông tố toai bời, không khác gì trời đã vào Thu!

Một cỗ xe ngựa lạ lùng, không quản gió ngại mưa, lìa kinh thành BaLê phóng tới vùn vụt trên con đường dài hun hút ở ngoại ô.

Xe chạy qua bao nhiêu phố xá thành trì, nhưng người và ngựa vẫn chưa biết mỏi! Mãi đến nửa đêm xe mới ghé vào một làng nhỏ, nơi có quán khách mở cửa về đêm.

Dưới ánh đèn leo lét mờ mờ của quán khách, người ta thấy có một người đàn bà trẻ đẹp đi với một nàng hầu vào tiệm gọi món súp nóng cho ba người ăn. Một lúc không lâu sau có một chàng trai đi vào ngồi ăn chung nơi bàn.

Người đàn bà đẹp khẽ hỏi chàng trai:

- Em có tìm được ngựa để đổi không?¹⁰

- Thưa cô nương. Làng này tuy nhỏ, nhưng nằm trên lộ trình xuyên các tỉnh, nên chắc có trạm để đổi ngựa dễ dàng.

- Tốt lắm! Vậy sau bữa ăn mình có thể tiếp tục cuộc hành không? Em lái xe có mệt lắm không?

Chàng thanh niên mỉm cười, đáp:

- Em chỉ lo cô nương không đủ sức ngồi trên xe đi tiếp. Chớ như em thì chưa thấm gì đâu!

Con hầu bây giờ mới xen vào:

- Cô nương với tôi ngồi ngủ trong xe. Còn anh phải điều khiển ngựa mà không biết mệt. Anh Chư! Anh quả có sức mạnh vô địch!

Cô chủ đường như tâm trí gửi tận đâu đâu nên không bàn vào chuyện của hai gia nhân.

Mặt nàng đẹp như ngọc, song đôi mắt thiếu thần sắc. Đôi môi tuy thắm, nhưng lại mím vào nhau như đè nén mức đau thương!

Nửa giờ sau cả ba tiếp tục cuộc hành trình suốt đêm. Qua ngày thứ hai họ mới vào nghỉ ở một khách sạn, rồi lại tiếp tục đi...

¹⁰ Vào thời này trên khoảng đường giao thông giữa các nước Âu Châu đều có trạm để đổi ngựa cho cuộc hành trình dài và thường tìm thấy ở những khách sạn nhỏ.

Hôm ấy là 12 ngày kể từ ngày rời BaLê, người đàn bà trẻ ngồi trong xe, tức MaiAnh, mới kéo màn cửa xe nhìn cảnh vật bên ngoài...

Bấy giờ họ đã lià biên giới Pháp xa rồi và đang dong ruổi trên con đường của vùng TôtCan (Toscane) miền Bắc nước Ý, con đường dọc theo miền duyên hải.

Tiếng gió thổi rì rào, hoà cùng tiếng sóng vỗ ì ầm của đại dương càng làm MaiAnh liên nghĩ đến ĐạtSơn...

Giờ phút này niềm hy vọng cuối cùng đã mất! Nàng không còn hy vọng gì «vị cứu tinh ĐạtSơn» tới kịp thời để giải thoát nàng vào tay kẻ khác!

Nàng trông ra biển... thấy một con tàu nhỏ lướt nhẹ trên sóng nước, bỗng ước muốn trốn theo con tàu ấy để không đi đến chỗ hẹn, để tìm gặp người đàn ông mà giờ phút này nàng nghe con tim xao xuyến xúc động!

Giờ phút này nàng mới nhận ra chàng mới là người đàn ông đem hạnh phúc trọn vẹn cho đời mình. Con người mà trước kia nàng ghét bỏ hờ hững, giờ mới thấy đáng yêu đáng quý hơn hết!

Nàng không biết chàng sẽ nghĩ sao khi nhận được thư của nàng muộn màng?

Chỉ sợ rồi đây khi nàng đã là vợ của kẻ khác chàng mới tìm đến, để thêm một lần tuyệt vọng! Tội nghiệp cho chàng! Mà cũng tội nghiệp cho mình!

Con đường tới LuCa càng thu ngắn, niềm hy vọng được làm vợ người ấy càng giảm mất đi! MaiAnh nhắm mắt lại để cho lệ không trào ra!

* *

Cỗ xe ngựa của MaiAnh lăn bánh vào thị trấn LuCa thì trời đã khuất nắng. Chút ánh sáng cuối cùng của ngày tàn vừa đủ để Chư tìm phương hướng vào phố.

MaiAnh bỗng thở ra, nói:

- Tới nơi rồi, Chư em! Em hãy hỏi thăm đường đến khách sạn ĐôngMô, khách sạn không xa nhà thờ LuCa.

Xe chạy qua những trạm gác của lính địa phương. Chư trình giấy tờ và hỏi thăm đường tới khách sạn.

Buổi chiều nhằm vào ngày trời đẹp ở Ý quang cảnh rất nhộn nhịp. Từng đoàn người lũ lượt kéo nhau ra công viên hóng mát trò chuyện, cũng để cho trẻ con nô đùa.

Dân chúng ở đây ra đường ăn uống cười nói ồn ào một cách tự nhiên, khác hẳn với dân BaLê quý phái kín đáo.

MaiAnh nhờ thông thạo tiếng Ý nên nghe thiên hạ đang bàn tán về công-chúa Elisa, em gái của NãPháLuân, hiện cai trị vùng này (*NãPháLuân chia lãnh thổ các nước chư hầu cho anh em mình cai trị để nắm quyền ÂuChâu*).

Bây giờ xe chạy qua con đường thẳng tắp, nhìn phía trước thấy bùng binh trồng hoa kiểng đẹp mắt, chính giữa có tạc tượng người đàn ông mặc áo giáp.

MaiAnh nhìn tượng đá không khác gì người sống đang mỉm cười chào đón mình! Tượng ấy chính là tạc hình hoàng-đế NãPháLuân đặt tại đó để ghi dấu cuộc chinh phục lãnh thổ của ông ta.

Bỗng nhiên Chư reo lên:

- Tới nhà thờ LuCa rồi cô nương ơi! Nhà thờ ở hướng tay phải của chúng ta.

MaiAnh nhoài mặt qua cửa sổ, thấy rõ nóc nhà thờ cao và nhọn hoắc như muốn đâm tận mây.

Nàng gục gật đầu, bảo Chư:

- Nếu em thấy khách sạn ở gần nhà thờ thì chắc là khách Sạn ĐôngMô. Em hãy đỗ xe lại.

Chẳng mấy chốc xe chạy vào toà nhà khá sang trọng, hai bên là sân cỏ thẳng tắp mịn như nhung, chính giữa là con đường lát đá khá rộng để xe có thể chạy tới cửa.

MaiAnh bước xuống xe, buộc miệng khen:

- Thật không ngờ vùng này có khách sạn to lớn và xinh đẹp như vậy!

Chư phải đánh thức NiNa, vì suốt cuộc hành trình cô ta ngủ li bì, cho đến lúc tới nơi vẫn không hay!

Cửa chính của khách sạn mở rộng, đèn đuốc sáng choang từ phía trong hắt ra ngoài, khiến maiAnh từ bóng tối đi vào bị choá cả mắt!

Nàng trông thấy người người lơ nhố bên trong... nên đứng khựng lại chờ Chur và NiNa. Nàng nói nhỏ bên tai Chur:

- Thiên hạ đông lắm, không biết còn phòng trống cho chúng ta không?

Nàng nói và len chân vào trong. Chur và NiNa lẻo đẻo theo sau. MaiAnh vốn rành tiếng Ý nên lên tiếng hỏi người quản lý:

- Tôi là Madame Mai TêLa. Khách sạn đã có người dành phòng cho chúng tôi không?

Nghe nàng xưng tên, viên quản lý riu rít nói:

- Mời phu nhân theo tôi. Có phòng dành sẵn cho phu nhân ở tầng lầu trên. Ông SétLiNi đón phu nhân từ sáng sớm.

MaiAnh chau mày không hiểu viên quản lý muốn nói ai? Ông SétLiNi nào đó là ai? Cái tên nghe lạ hoắc! Nàng chưa từng quen, sao ông ta biết nàng sẽ đến đây mà dành phòng cho nàng?

Nàng tự hỏi:

«Chẳng lẽ là ông chồng tương lai của ta?»

Nàng muốn hỏi viên quản lý khách sạn về ông SétLiNi, nhưng dọc theo cầu thang vô số người mặc quân phục, kẻ đứng người ngồi, đầy cả khách sạn.

Nàng không hiểu tại sao nơi đây có nhiều binh lính như vậy nên hỏi viên quản lý:

- Vì sao có binh lính đông đảo ở đây hở ông quản lý?

Nghe câu hỏi của MaiAnh, bộ mặt viên quản lý nhăn nhó, đôi má đầy thịt căng phình ra, bộ râu ngạnh trê vểnh ngược lên, ông phụng phịu trả lời:

- Những quan quân này là hộ vệ quân của bà hoàng lãnh chúa vùng này (*công chúa Elisa, em gái NãPháLuân*). Họ ghé qua chơi, tôi hy vọng họ không ở lì lại đây.

MaiAnh lại hỏi:

- Họ có công tác đặc biệt ở đây à?

- Hoàng-đế ra lệnh đóng cửa các trường đạo khắp vùng TốtCan. Có vài Giáo-chủ chống đối bị bắt. Có vài giáo chủ phải trốn ở nhà dân. Công tác của nhóm quan quân này là đi khắp nơi truy nã lục soát. Họ đến khách sạn cũng vì mục đích tìm kiếm các bậc tu hành!

MaiAnh nghe nói thở ra!

Nàng không ngờ NãPháLuân vẫn luôn chống đối với Giáo-hội LaMã. Nghĩa phụ nàng lại trở trêu lựa chọn địa điểm NãPháLuân đang gồm nhất để hẹn hò!

Nàng tưởng đến ngày trở về BaLê, khi NãPháLuân biết được nàng đến vùng này để kết hôn với một người xa lạ, chắc trận lôi đình không phải nhỏ! Nghĩ tới điều này nàng rùng mình, lạnh toát cả người!

Thình lình có một sĩ quan từ bên ngoài chạy vào như một trận cuồng phong, tóc râu dựng ngược, mặt mũi đầy bụi, mắt đỏ ngầu...

Nhóm quan quân trong phòng vội bu quanh người ấy để nghe kể:

- Có một tên gia nhân mặt lạnh như băng đá vừa mới gặp tôi ở ngoài. Hắn nói: «*Chủ nhân hắn không tiếp một ai, cũng không cho phép ai đặt chân lên vùng đất SenAnNa của ông ta*».

Có tiếng ồ à tức tối vang lên trong nhóm sĩ quan. Người đang kể dường như còn đang tức giận lắm, hậm hực nói:

- Chúng mình cứ đưa quân tới đó lục soát, để xem chủ tớ chúng nó dám chống lệnh của Hoàng-đế không?

Viên quản lý đang hướng dẫn MaiAnh lên phòng ở tầng lầu trên, nghe nói vụt đứng khựng lại, mặt tái mét. Ông ta bảo nhỏ MaiAnh:

- Phiền phu nhân chờ tôi một tí. Tôi không thể bỏ qua vụ này đâu!

Ông quay bước trở xuống mấy bậc thang, lớn tiếng gọi:

- Này ông quan gì ơi!

Người kia nhướn mắt nhìn viên quản lý, hỏi giọng câu kính:

- Người muốn gì? Mau đem cho ta bình rượu. Ta khát nước lắm và ta cũng cần đi gấp.

Viên quản lý lắc đầu:

- Xin lỗi quan! Nếu tôi là ông... tôi sẽ không tìm cách đến SenAnNa làm gì. Lẽ thứ nhất, nơi đó là vùng cấm địa thuộc thái-tử CôRaĐô. Lẽ thứ hai, quan sẽ không bao giờ được nhìn thấy mặt ông ta. Lẽ thứ ba, ngay cả bà hoàng Elisa lãnh chúa vùng này cũng phải tôn trọng ông ta. Các quan không thể đến đó khuấy nhiễu Thái-tử đâu!¹¹

Viên quản lý vừa dứt lời vị sĩ quan nọ liền vệt các bàn qua một bên, hùng hổ đi tới trước mặt viên quản lý, hỏi gặng:

- Người vừa nói gì? Tại sao bọn ta không thể tới SenAnNa được hả?

Thấy hai bên có vẻ gay cấn, MaiAnh sợ có đụng độ giữa họ, liền đứng thụt lùi phía sau. Viên quản lý bình tĩnh trả lời:

- Tại vì không ai có thể đặt chân đến đó được! Quả thật có Thái-tử CôRaĐô. Nhưng dân chúng quanh vùng không ai biết hình hài mặt mũi của thái tử ra sao? Ngay cả đầy tớ của ông ta cũng chỉ nghe tiếng nói mà thôi!

¹¹ NãPháLuân đặt anh em mình cai trị các nước chư hầu, song không giết hại các vương tước của quốc gia đó và cho họ được sống tự do trong địa phận của họ.

Vị sĩ quan cười gằn:

- Như vậy là tên Thái-tử kia lánh trốn thiên hạ? Tại sao thế hồ ông quản lý? Chắc là ông không biết rõ hé? Được! Để ta sẽ đến đó tìm hẩn hỏi cho rõ nguyên do.

Nghe đến đó mặt viên quản lý càng tái hơn, giọng run run, ông ta nói gằn như van xin:

- Đừng quan ạ! Quan đừng đến đó! Ngay cả bà hoàng Elisa cũng tôn trọng thoả ước không đến đó... Không ai có thể nhìn thấy người ấy...

Đám binh sĩ nghe nói đồng cười rộ lên. MaiAnh cũng bị kích thích bởi câu chuyện lạ lùng nên lắng tai nghe...

Một người khác trong nhóm sĩ quan lại lên tiếng:

- Tại sao không ai nhìn thấy người đó? Ông ta có phải là ma quỷ biết tàng hình đâu mà không nhìn thấy?

Câu nói của người nọ làm viên quản lý run lập cập đưa tay làm «dấu thánh», rồi lắp bắp nói:

- Đừng nói thế quan à! Thái tử không là... Nhưng hình như từ khi sinh ra đời... không ai được phép nhìn mặt, ngoại trừ... ngoại trừ... hai gia nhân thân cận! Mà hai người nọ chẳng bao giờ hé môi nên chẳng ai biết lý do bí ẩn.

Lạ lùng về điều tường thuật của viên quản lý, vị sĩ quan dụi giọng hỏi:

- Như vậy ông ta tự nhốt mình quanh bốn bức tường kín à?

- Dường như đôi khi ông có rời SenAnNa, nhưng chỉ để thám sát đất đai địa phận của ông. Có điều lúc đi lúc về đều bí mật, không một ai hay biết trông thấy.

Bầu không khí nặng nề bao trùm đại sảnh của khách sạn. Mọi người nghe nói đều rùng mình và có cảm tưởng nghe một câu chuyện ma quái!

Vị sĩ quan nửa tin nửa ngờ. Nhưng có lẽ muốn chứng tỏ mình là người gan dạ, ông ta tuốt kiếm chĩa vào hông viên quản lý, kình giọng bảo:

- Quả thật có đúng những gì người vừa kể không? Nếu người đặt chuyện ma quỷ để hù bọn ta, người chết chắc đó.

Sau lời hăm dọa, vị sĩ quan liền ra lệnh bọn lính:

- Các anh em cùng tôi đến SenAnNa cho rõ thực hư. Riêng chú cai BẹtNa phải đóng quân ở đây với nửa đội để canh phòng khách sạn này.

Một tiếng còi lệnh thổi lên. Cả bọn quan quân của NãPhá-Luân rút đi gần hết, ngoại trừ số ở lại theo sự cắt đặt của tên quan khi nãy.

Viên quản lý đứng chết điếng tại chỗ, vì ông ta không ngăn cản nổi bọn điên rồ kia...

Mồ hôi trên trán ông đổ xuống từng giọt từng giọt... Ông đứng chờ người một lúc chợt nhớ tới MaiAnh, nên vội vàng chạy tới trước mặt nàng xin lỗi:

- Tha lỗi cho tôi về sự tiếp đón phu nhân chậm trễ. Cũng tại bọn người đó muốn tấn công vào nơi nghiêm cấm nên tôi phải ngăn cản. Bởi vì không những họ gặp điều bất hạnh, mà ngay chúng tôi người dân trong vùng cũng sẽ bị vạ lây!

MaiAnh thương hại sự lo sợ của viên quản lý, nên càng tò mò muốn biết về con người «bất khả xâm phạm» ấy...

Nàng dịu dàng hỏi:

- Ông sợ vị Thái-tử kia lắm sao? Vả chẳng ông chưa từng thấy mặt ông ta thì đâu có gì phải sợ?

Không đáp câu hỏi của MaiAnh tức khắc, viên quản lý đốt ngọn đèn sáp, rồi ra dấu mời nàng đi trước, vừa nói:

- Mời phu nhân lên phòng. Sự thật thì Thái-tử đối xử rất tốt với dân chúng, nhất là với kẻ nghèo. Người ta biết lòng tốt của ông, nhưng chưa ai biết cơn thịnh nộ của ông. Những người dân như chúng tôi ai cũng muốn được yên thân. Không ai dám chọc giận một Thái-tử uy quyền. Vả lại chưa ai nhìn thấy hay biết rõ con người ấy, thì làm sao biết được là thánh nhân hay ác quỷ?

Bây giờ cả ba đã lên đến tầng trên. Viên quản lý dành cho MaiAnh phòng khá rộng, sạch sẽ, bên trong có giường, có bàn viết và hai cái ghế.

Khách sạn nhìn bề ngoài đồ sộ, khá mỹ lệ, nhưng phòng gác thì quá tầm thường đơn sơ! Dù sao thì MaiAnh cũng phải ngủ tạm đêm nay. NiNa có được phòng nhỏ cạnh phòng chủ. Chư phải xuống tầng dưới.

Sau khi hướng dẫn Chư về phòng dành cho Chư, viên quản lý trở lại tìm MaiAnh hỏi:

- Tôi có thể báo ông SétLiNi là phu nhân đã đến, được chưa phu nhân?

MaiAnh bỗng ớn lạnh xương sống khi nghe nhắc đến cái tên của ai đó...

Từ nãy giờ vì mãi nghe câu chuyện về «ông hoàng vô hình» mà nàng quên lững chuyện riêng tư của mình! Giờ thì nàng không có cơ gì trì hoãn cuộc đối diện với con người đang chờ đón nàng. Dù người ấy ra sao, nàng cũng phải gặp mặt.

Trong lòng không vui, nàng gượng gạo nói:

- Được rồi! Ông quản lý cứ báo tin cho ông SétLiNi biết tôi đang chờ ông ta trong phòng này. Sau đó xin ông vui lòng mang thức ăn buổi tối lên phòng cho tôi nhé?

Viên quản lý gật đầu, rồi hỏi thêm:

- Tôi có phải cho người mang hành lý của phu nhân lên phòng, hay vẫn để trong xe?

MaiAnh nghĩ, mình sẽ nghỉ tạm đêm nay để gặp cha Ga-Thi và người nọ... rồi trở về BaLê, nên không cần đem hành lý lên phòng khách sạn làm gì. Nàng đáp:

- Ông không cần mang hành lý của tôi lên phòng đâu! Ngày mai tôi sẽ đi rồi.

Viên quản lý rút lui. NiNa chưa trở về phòng mình, vì còn chờ chủ sai bảo. Nhưng cô ta mắt nhắm mắt mở, đứng không vững. MaiAnh nhìn thấy tức cười, nói:

- Thôi em về phòng ngủ đi! Em ở đây cũng chẳng giúp được gì cho ta đâu.

NiNa được chủ cho phép liền chạy nhanh về phòng mình. MaiAnh ngồi thừ trên giường, chẳng biết nghĩ ngợi gì?

Bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ... nhẹ nhẹ... y như người đến sợ có người khác nghe biết.

Nàng cố trấn tĩnh, cất giọng tự nhiên:

- Vào đi!

Cánh cửa được mở từ từ... thật nhẹ nhàng.

Trong lòng MaiAnh tuy hồi hộp, song vẫn ngược mắt nhìn lên chờ đợi...

Một người hình thù nhỏ thó, mặc áo vải thô màu trắng, chân mang guốc cọc kệch, đầu đội mũ.

Khi người ấy bước vào phòng thì đưa tay kéo mũ khỏi đầu, rồi ngược mặt lên trời lâm râm nói như tụng kinh:

- Cảm ơn Thượng Đế đã cho nàng tới nơi bình an!

Đưa mắt nhìn MaiAnh, ông ta nói tiếp:

- Cô thử tưởng tượng bọn lính làm khổ chúng tôi thế nào không? Đi đón cô mà phải trốn chui trốn nhủi như chuột! May mà cô tới nơi được! Cảm ơn Thượng đế.

Thấy thái độ và lối ăn mặc của người ấy, MaiAnh không ngờ là vị linh mục phụ tá của cha GaThi, mà nàng đã gặp hôm nào ở hoàng-cung BaLê.

Nhận ra người quen rồi, MaiAnh không nhịn cười được, bật cười dòn dã:

- Tưởng ai, té ra là Cha! Bữa nay có đoàn hát nào qua đây mà Cha ăn mặc ngộ nghĩnh như ra tuồng vậy?

- Cô đừng cười nhạo tôi làm gì! Nội việc đi đón cô mà cực khổ vô cùng bởi vòng lưới kiểm soát của binh lính NãPháLuân! Tôi không dám mặc áo tu, mà phải giả làm người thường là vậy!

MaiAnh nín cười, hỏi:

- Và Cha cũng phải thay đổi tên phải không? Tôi nhớ tên của Cha là BíchTê mà?

- Ồ! Hiện giờ tôi ở Ý, phải mang tên Ý chứ? Vả lại bọn họ lòng bất vô chừng, các nhà tu phải trốn tránh thay đổi họ tên là vậy!

MaiAnh nghe cha BíchTê nói giọng nghiêm trọng nên không dám cười đùa nữa. Nàng nhớ khi này bọn lính của NãPháLuân cãi nhau với viên quản lý, chỉ vì bọn họ muốn vào vùng cấm địa của Thái-tử vùng này để truy bắt các nhà tu chống đối NãPháLuân.

Xem thế cũng thấy rõ các Giáo sĩ ở đây sống trốn tránh khổ sở, chớ không tự do hành đạo. Nàng bỗng thở dài, hỏi:

- Như vậy nghĩa phụ tôi không có ở đây phải không Cha?

Cha BíchTê đáp thật khẽ:

- Dĩ nhiên là đức Giáo-chủ phải đến đây để gặp cô. Nhưng Ngài thận trọng hơn chúng tôi.

MaiAnh mừng rỡ hỏi:

- Vậy hiện nghĩa phụ tôi ở đâu?

Cha BíchTê kéo nàng tới bên cửa sổ, chỉ ra đường, nói:

- Ở trước mặt cô đó.

Xuyên qua bóng đêm, MaiAnh nhìn thấy lò mờ nóc nhà thờ. Nàng chợt hiểu cha Gathi ở đó, nên nói:

- Giờ này trễ rồi, chắc không còn lễ ở giáo đường. Chỉ sợ bọn lính còn canh giữ nơi đó.

- NãPháLuân ra lệnh canh giữ các tu viện chớ chưa đụng tới giáo đường. Dù sao bọn lính cũng dòm ngó. Cô nên thận trọng khi đến đó. Giáo-chủ đang chờ cô bên trong.

- Ngay bây giờ?

Cha BíchTê gật đầu:

- Phải ! Cô đi vào cửa bên phải của giáo đường, rồi đi thẳng phía trong đến khi gặp mộ bia bằng đá trắng có tên một người đàn bà thì cô dừng lại. Giáo-chủ sẽ gặp cô ở đó.

MaiAnh lại hỏi:

- Cha có cùng đi với tôi không?

- Bồn phận tôi đến đây đã trọn. Đức Giáo-chủ không muốn để tôi và cô đi chung với nhau vào giáo đường, sợ lính của NãPháLuân nghi kỵ. Tôi phải là khách sạn ngay lúc này.

MaiAnh nở nụ cười thân thiết:

- Cảm ơn Cha! Hẹn gặp lại Cha.

Cha BíchTê cười hiền:

- Cầu xin ơn trên che chở cho cô! Thôi, tôi đi đây.

Cha đưa tay lên miệng ra dấu bảo nàng im lặng, rồi từ từ mở cửa phòng, đặt từng bước chân thật nhẹ xuống nền nhà. Nhưng đôi guốc cộc kịch vẫn vang lên từng tiếng lóc cóc mỗi bước chân của Cha, MaiAnh chúm chím cười nhìn theo...

Sau cái khoác tay từ giã lần chót cha BíchTê, nàng khép cửa phòng, lấy chiếc khăn quàng cổ quần đội lên đầu rồi lên ra ngoài.

Nàng vừa xuống mấy bậc thang gặp ngay viên quản lý khệ nệ mang mâm thức ăn thơm phức. Tuy bụng đói, nhưng MaiAnh sợ cha GaThi chờ đợi ở nhà thờ, nên bảo nhỏ viên quản lý:

- Một chốc nữa tôi ăn được không? Bây giờ tôi muốn đến nhà thờ cầu nguyện, có tiện không hở ông quản lý?

- Phu nhân muốn đi đọc kinh thì đâu có gì trở ngại.

- Vậy những người lính không làm khó dễ sao?

Viên quản lý cười khẩy:

- Chẳng lẽ họ cấm dân chúng đi nhà thờ nữa à? Dân ở đây đều là tín đồ ngoan đạo. Ngày nào thánh đường bị cấm đoán, họ nổi dậy chống đối chớ không nhin đâu! Phu nhân có cần tôi đưa đến tận giáo đường không?

MaiAnh lắc đầu:

- Tôi chỉ nhờ ông đưa tôi ra khỏi cửa khách sạn để quân lính không lưu ý.

- Được! Phu nhân hãy theo tôi.

Bọn lính đang chòm nhum đánh bài ở góc sảnh, nên khi MaiAnh theo viên quản lý đi ngang qua chỗ họ không ai để ý.

Ra ngoài lộ rồi MaiAnh kéo khăn đội đầu che phủ nửa mặt, rồi chạy một mạch đến ngã tư đường. Nhà thờ cách đó khoảng 300 thước. Giờ này ngoài đường không còn ai. Dân Ý ăn chiều sớm và ngủ sớm hơn dân BaLê.

Một cơn gió thoảng qua vang vào tai MaiAnh giọng ca của một chàng trai trẻ. Giọng đậm ấm, gợi tình...

Đôi chân MaiAnh bước chậm lại và chú ý nhìn nơi phát ra tiếng hát... Nàng thấy từ nơi tầng lầu có ánh đèn, một người ngồi gác chân lên lan can nhà, tay ôm đàn, tay dạo phím, miệng hát nghêu ngao...

Lời ca tình tứ, kể chuyện một người đi tìm người yêu không ngại gió sương đường dài...

Bài ca bỗng làm cho MaiAnh chua chát nghĩ đến thân phận mình cũng bỏ nhà ra đi, nhưng không phải để gặp người tình!

Người tình của nàng hiện giờ là ai?

Hình ảnh của NãPháLuân đã mờ dần trong tâm trí nàng. Tình yêu ấy kể như đã chết, vì lòng nàng đã nảy sinh mối tình khác.

Mối tình mới lạ này không mới lạ gì! Chỉ có điều nàng nhận biết muộn màng đó thôi!

Bây giờ nàng không dỗi lòng nàng nữa! Nàng đã yêu ĐạtSơn từ lâu, song có lẽ vì kiêu hãnh nàng không muốn nhận biết điều đó. Nàng cứ nghĩ:

«Người đó còn thiếu món nợ lương tâm đối với cuộc đời nàng, nên nàng không chịu hiểu con tim mình».

Một tháng dài mỗi mồn trông đợi tin tức của ĐạtSơn đã làm nảy nở sinh sôi mối tình này mỗi phút một to lớn hơn. Nàng yêu người ấy lâu rồi! Ai cũng nhìn biết, HamLinh cũng biết, cô AĐờLài cũng biết, AnDu cũng rõ. Chỉ có nàng không

biết mình đã yêu ĐạtSon, nên mãi lao đầu vào cuộc ái ân với NãPháLuân, để chàng khổ đau tuyệt vọng!

Không biết giây phút này đây chàng đang lênh đênh nơi góc biển chân trời nào? Có bao giờ chàng nghĩ «Nàng thương nhớ chờ đợi chàng đến rã rời hồn xác không? Chàng có biết nàng sắp lao đầu vào cuộc phiêu lưu mới? Cuộc phiêu lưu làm bằng tờ giá thú để tìm một cái họ cho đứa con trong bụng».

Cuộc phiêu lưu này chắc sẽ vô cùng kinh khủng trong tương lai, vì nó sẽ ngăn cách tình yêu giữa chàng với nàng!

Nghĩ đến đây bước chân của MaiAnh chùn lại. Nàng không muốn bước tới nữa! Nàng không muốn giáp mặt cha GaThi nữa!

Nhưng cửa giáo đường đã trước mắt nàng ! Đã sờ sờ ra đó...Con đường định mệnh đang chờ phía trước... Nàng không muốn bước tới, nhưng đôi chân vẫn phải bước đều đều...

Vào nhà thờ, khi ngang qua tượng Đức Mẹ, nàng làm dấu «Thánh» và lâm râm khấn. Nhưng trong dạ mênh mang không nhớ mình đã khấn gì?

Nàng đi tiếp vào trong... gặp ngay nắm mộ mà Cha Bích-Tê đã nói thì dừng lại cầu kinh. Chân nàng quỳ xuống, đầu gục lên đôi tay tựa trên nắm mộ, nàng bắt đầu đọc bài kinh thường nhật...

Bỗng có tiếng chân người đi tới gần nàng. Nàng ngược mặt lên... bắt gặp gương mặt quen thuộc của cha GaThi đang mỉm cười với mình.

Nàng mừng rỡ đứng dậy cúi đầu chào Cha, song trong lòng nghe chút khó chịu, y như sự vui mừng gượng ép nên môi miệng không mở lâu được!

Cha GaThi ngồi xuống băng ghế dài cạnh đó và ra dấu bảo MaiAnh ngồi bên cạnh. Nàng vâng lời ngồi xuống, mà không biết phải mở lời gì với Cha? Nàng ngồi im chờ nghe Cha lên tiếng trước.

Cha GaThi dịu dàng hỏi:

- Con đi đường xa có mệt lắm không?

MaiAnh gượng cười, đáp nhỏ:

- Con theo lệnh Cha phải đến đây, dù đường xa mệt mỏi cũng phải chịu thôi.

Cha GaThi cãi chính:

- Nào ta có ra lệnh con? Ta chỉ mong con làm theo điều giao ước. Con đến một mình, hay có «người» theo với con?

MaiAnh chua chát đáp:

- Con đến một mình! Cha đã biết trước rồi! Và chắc Cha cũng mong như thế phải không?

Cha GaThi lại cãi chính:

- Có Chúa chứng minh lòng ta. Ta vẫn mong con đến với người con lựa chọn.

MaiAnh thở ra:

- Và bây giờ con đến một mình, nên phải tùy thuộc nơi Cha với người Cha lựa chọn?

Nàng nói với giọng ai oán, mắt long lanh lệ, nên phải cúi mặt để che dấu hai hàng nước mắt chảy ra.

Cha Gathi nào phải vô tình không thấu hiểu lòng nàng? Cha nhìn nàng bằng đôi mắt thương yêu, dịu dàng bảo:

- Con oán hận ta lắm phải không? Ngay lúc này nếu con không đồng ý, ta cho phép con hủy bỏ giao ước.

MaiAnh ngược mặt nhìn Cha...

Nàng nhận ra đôi mắt thương yêu từ ái của Cha đang nhìn mình... Bao nhiêu oán hận chất chứa trong lòng nàng phút chốc như biến mất!

Rồi nàng cảm nghe có chút hồ thẹn, vì chính nàng đã bằng lòng viết tờ giao ước chớ nào phải Cha ép buộc? Huống chi nàng thừa biết tình thương của Cha đối với nàng vô bờ thì có bao giờ Cha muốn đưa nàng vào vòng khổ lụy?

Thôi thì nàng đành chấp nhận con người của định mệnh mà Cha đã sắp đặt và Thượng Đế đã an bài!

Từ đây mang mối sầu tình, nhớ thương «người hùng biên cả»! Kỷ niệm của hai người chỉ là nụ hôn đầu bị chàng cưỡng bức ở SơTông!

«Vĩnh biệt chàng! Vĩnh biệt ĐạT Sơn yêu dấu!»

Nàng lẩm bẩm nói, lệ đổ xuống hàng hàng...

Một lúc sau nàng vận dụng hết khả năng để đôi môi điềm nhẹ nụ cười và giọng nói bớt thiều não:

- Con đã sẵn sàng thực hiện lời giao ước với Cha. Xin Cha cho rõ việc ly hôn với PhanXi thế nào?

- Tuy thời gian ngắn ngủi, song ta đã hoàn thành việc ly hôn cho con. Hiện con là MaiAnh ĐờSơNa.

- Con đã là MaiAnh ĐờSơNa?

MaiAnh lập lại tên họ mình bằng tiếng kêu mừng rỡ. Nét mặt vốn đã kiều điềm, bây giờ càng mỹ lệ xinh tươi hơn. Nàng sẽ nói:

- Thế mới biết uy quyền của Cha trong giáo hội không phải nhỏ!

Cha GaThi mỉm cười, âu yếm nói:

- Đủ để phục vụ cho Chúa và cho con mà thôi! Bây giờ con sẵn sàng nghe câu chuyện của ta rồi chứ?

- Thưa con đã sẵn sàng!

Nàng đáp bằng giọng xúc động hơi run.

Cha GaThi nghe thấy... nên đặt tay lên vai nàng như muốn chuyển cho nàng một niềm tin, một sức mạnh. Giọng Cha dịu dàng từ ái:

- Trước tiên ta muốn con biết rằng, người chồng mà ta chọn cho con là một người đáng kính đáng thương, có một tâm hồn cao thượng, có một nguồn gốc quý phái. Nhưng từ khi sinh ra đời người ấy gặp điều bất hạnh nên mãi sống âm thầm cô đơn. Cuộc hôn nhân với con sẽ đem cho người ấy niềm vui, một nguồn an ủi để sống. Đứa con của con sẽ giúp cho đại danh của người ấy không bị tiêu mất. Phần con từ đây con sẽ được mang một cái tên đầy trọng vọng. Nhờ người ấy, con và đứa trẻ không cha tránh được hoàn cảnh nhục nhã và cũng không phải lo sợ thiếu thốn trong cuộc sống.

MaiAnh lắng tai nghe lai lịch người đàn ông sẽ làm chồng mình, trong lòng thắc mắc không hiểu tại sao người ấy muốn cưới nàng chỉ vì nàng đã có thai với kẻ khác?

Trên thế gian này sao lại có ông chồng quái lạ như thế?
Nàng hỏi cha GaThi:

- Người ấy chắc già lắm nên không thể có con được, phải không Cha?

Cha GaThi lắc đầu:

- Người ấy không già, không trẻ lắm, cũng không là người đàn ông bất lực không thể có con. Nhưng người ấy không muốn có con mang giòng máu của chính mình, giòng máu có nhiều tội lỗi của tiền nhân. Cho nên đứa con của con sẽ là vai trò chính trong cuộc hôn nhân này! MaiAnh, ngày mai ta sẽ làm lễ hôn phối cho con với Thái-tử CôRaĐô!

Cái tên vừa thoát ra khỏi cửa miệng cha GaThi, MaiAnh có cảm tưởng như bị một đòn trời giáng xuống đỉnh đầu. Nàng quên cả dè dặt, kêu lên một tiếng thất thanh:

- Chúa ôi! Sao lại là ông ta? Một người vô hình!

Cha GaThi đổi sắc mặt lạnh lùng:

- Tại sao con biết? Ai đã theo dõi điều chi với con?

MaiAnh sợ hãi trước đôi mắt khát khe của cha GaThi. Nàng không dám giấu giếm, tường thuật những gì nghe thấy và xảy ra giữa viên quản lý khách sạn và đám quan quân của NãPháLuân. Nàng kết luận:

- Người ta nghi ngờ Thái-tử mắc bệnh nan y ghê tởm nên không cho ai nhìn thấy mặt. Có kẻ nói ông ta điên! Có kẻ nghĩ ông ta có hình thù xấu xa như ác quỷ...

Cha GaThi ngắt lời:

- Không ai đoán đúng lý do vì sao Thái-tử không muốn cho thiên hạ nhìn mặt! Thái-tử không bệnh hoạn ghê tởm, cũng không điên khùng hay có hình thù ác quỷ. Người ấy sẽ cho con thấy mặt... Ta tin con sẽ được thấy mặt chồng nếu con chứng tỏ mình là người có nhân cách tốt. Con nên biết rằng người ấy không những đáng kính đáng trọng, mà nhân cách vô cùng cao thượng quý phái.

MaiAnh nói giọng bực tức:

- Con không cần biết người ấy thế nào, nhưng một khi con lấy người ấy làm chồng, con đòi quyền biết mặt chồng vô điều kiện.

Cha GaThi nhìn thẳng vào mắt nàng, nói một lời chắc chắn:

- Được mà! Chắc chắn một ngày kia... một ngày kia con sẽ thấy được mặt chồng. Còn hiện tại thì người ấy chỉ cho con một cái họ và nhìn nhận hài nhi trong bụng con mà thôi! Sau này khi đứa trẻ lớn lên sẽ được hưởng ngôi vị và gia sản của cha nuôi nó.

MaiAnh mím môi:

- Nếu Thái-tử không có hình thù quỷ quái, việc gì phải trốn tránh lánh mặt cả vợ con?

Cha GaThi nghiêm giọng bảo:

- Con chớ tưởng tượng này nọ vô ích! Ta gặp Thái-tử thường xuyên, từ khi còn là đứa bé mới chào đời nữa kia. Phải thành thật mà nói trong đời ta chưa từng gặp ai có nhân cách cao quý và tâm hồn cao thượng như người ấy. Ta thề trước Chúa! Điều ta nói với con là sự thật chớ không phải thêu dệt lừa dối con. Cuộc hôn nhân này không những đem điều lợi cho cả hai, mà còn đem hạnh phúc cho đôi bên.

Đang nói, Cha bỗng đổi giọng nghiêm khắc:

- Phần con từ đây trở thành «mệnh phụ phu nhân» được người đời kính ngưỡng trọng vọng, con phải giữ thể diện cho mình và cho người con mang tên. Hãy nhớ kỹ, con kết hôn lần

này không phải đem hạnh phúc cho tình yêu, mà đem niềm hãnh diện cho chồng. Bởi thế ta hy vọng con từ đây sẽ sống trong khuôn mẫu một người đàn bà quý phái đức hạnh. Nếu con thấy điều ta nói quá khắt khe và con muốn hủy bỏ giao ước, cứ thật lòng cho ta rõ. Bây giờ ta tới chỗ kia cầu nguyện và sẽ trở lại trong vòng 10 phút để nghe biết quyết định của con lần chót là: *«Muốn tiếp tục làm con ca kỹ Mai TêLa? Hay là muốn trở thành bà Nguyên-phi SenAnNa, vợ thái-tử CôRa-Đô?»*

Sau câu nói cha GaThi quay lưng đi. MaiAnh hốt hoảng nắm tay Cha giữ lại, khẩn khoản nói:

- Thưa Cha! Không phải là con không tin tưởng ở Cha, vì lúc nào con cũng xem Cha như cha ruột của con. Nhưng con còn điều thắc mắc, xin Cha giải thích cho con rõ.

- Điều gì?

- Có phải sau hôn lễ con phải sống theo khuôn mẫu luật lệ của SenAnNa và tôn trọng cái tên con mang?

Cha GaThi bực mình gắt:

- Đương nhiên là con phải biết như vậy.

- Vậy con có bị bắt buộc phải sống ở đây?

- Con muốn sống ở đâu tùy ý. Ở nhà con ở BaLê, hay ở đâu tùy thích. Nếu như con thích ở lại lâu dài SenAnNa, hay các dinh thự của chồng ở VơNi (Venise) hay LôRen (Florence) đều được toàn quyền. Chỉ có điều, dù sống ở đâu,

con cũng phải giữ thanh danh của chồng, không được làm điều xấu xa, tội bại, gây si-căn-đan.

MaiAnh hồ thẹn kêu lên:

- Cha! Lẽ nào Cha đánh giá trị con tội tệ như thế sao?

- Cũng vì ta thấy con thích nghề ca hát nên mới nói thế. Con đã không nghĩ mình là con gái một vị Hầu-tước, dám chọn nghề ca kỹ! Cho nên ta phải nói trước để con biết, một khi con trở thành Nguyên-phi vợ của Thái-tử thì không thể tự do muốn làm gì thì làm.

Dứt lời Cha bỏ mặc MaiAnh ngồi đó. Cha bước tới tượng thánh PhaoLồ quỳ xuống đọc kinh.

MaiAnh còn lại một mình, trong lòng bối rối không biết có nên chấp nhận điều kiện khắt khe của Cha GaThi để làm một bà Nguyên-phi không?

Sự thật nàng không thuộc loại đàn bà nham nhỡ, thích phiêu lưu. Nếu cuộc đời không đầy đura, nếu PhanXi là người chồng tốt, thì hiện tại nàng là người vợ ngoan hiền ở SơTông.

Giờ đây tấm thân lưu lạc phong trần, đường tình đã quen mùi ân ái, trong lòng hiện tại lại mang mối si tình với người hùng biển cả. Chẳng biết rồi mai đây nàng có thể hy sinh tất cả... bỏ hết tất cả... để làm «một người vợ xứng đáng» cho «một người chồng vô hình» không?

«Một tháng» để kiếm chồng!

«Mười phút» để quyết định cuộc đời!

Thử hỏi trên thế gian này có ai gặp cảnh ngộ khắt khe hơn nàng đâu?

Đầu óc nàng rung rúc thiếu điều muốn phát cơn điên! Bây giờ MaiAnh có muốn suy nghĩ thêm có lẽ sẽ đứt mạch máu mà chết!

Thôi thì cứ mặc cho TạoHoá xoay vần! Đã là con người phải tôn trọng lời hứa. Nàng đã làm tờ giao ước, bây giờ dù có lao đầu vào khổ hạnh cũng phải chấp nhận, chớ không thể trốn tránh chối bỏ.

Lúc trước cũng vì nàng thất tín với ĐạtSơn mà giờ đây phải mang mối sầu tình. Đời nàng là tự nàng đã hủy diệt! Chính nàng đã không chọn con đường suông sẻ mà đi, lại chọn con đường chong gai trắc trở thì còn oán trách ai nữa?

Nàng nhận biết con đường làm vợ Thái-tử, một người chồng vô hình tuy có khắt khe, nhưng chắc chắn không khổ sở gian truân. Nàng bước đến bên cha GaThi nói:

- Thưa Cha! Con bằng lòng kết hôn với Thái-tử.

Cha GaThi vẫn không quay mặt lại, đầu Cha vẫn gục trước tượng thánh, song miệng Cha đối đáp với MaiAnh:

- Được! Con hãy trở về khách sạn đi. Ngày mai bảo tên đánh xe chọn con đường ra bãi Luca, rồi đi khoảng vài dặm sẽ thấy một nhà thờ nhỏ. Ta sẽ đón con nơi đó để cùng đi đến lâu đài. Giờ ta từ biệt con tại đây.

MaiAnh cúi đầu chào Cha rồi bước nhanh ra khỏi giáo đường.

Nàng có cảm giác như vừa trút xong gánh nặng trên vai! Mọi sự kể như đã giải quyết! Không còn gì để nàng hoang mang hay bán loạn sợ hãi nữa!

Chỉ có điều nàng nghe trong lòng se sắt khi nghĩ đến ĐạtSon...

* *

Khi cỗ xe ngựa chạy tới trước cổng sắt cao ngất, hai bên là hai bức tường thành đứng sừng sững, MaiAnh có cảm tưởng như đang đi vào thế giới xa lạ, mà người giữ thành là những tượng đá võ trang, người nọ hợp với người như muốn chặn đứng sự đột nhập của khách.

Xe vừa tới cổng rào, lạ lùng thay cánh cửa tự nhiên mở ra¹² mà không thấy xuất hiện người canh gác, làm cho không những MaiAnh mà cả Chư đều kinh hãi!

Nơi đây phải chăng là thế giới của âm hồn ma quỷ? Một sự ớn lạnh khiến MaiAnh rợn cả tóc gáy!

Con đường bên trong dài hun hút trải cát trắng, nên tiếng vó ngựa không nện vang dưới mặt đường. Dọc hai bên là những hàng cây cao chót vót nối tiếp nhau che khuất ánh mặt

¹² Vào thời kỳ này « cửa điện đóng mở tự động » chỉ có nơi này, chưa xảy ra ở các nước và trong dân gian, nên ai nhìn thấy hiện tượng này đều lạ lùng, tưởng là ma quái.

trời, khiến cho con người có cảm tưởng như thời gian ngưng trôi.

MaiAnh nhìn cảnh vật vừa lạ lùng, vừa hoang mang. Trước mắt nàng NiNa vẫn vô tư, không nghĩ ngợi. Cha GaThi ngồi lặng một góc, không buồn nhìn cảnh vật chung quanh, cũng không chú ý đến sắc thái thay đổi trên gương mặt của nghĩa nữ. Trong đầu Cha không biết đang nghĩ ngợi gì?

Tuy giữa trưa, nhưng xe chạy dưới tàng cây không ánh nắng, cũng vắng tiếng chim kêu! Một vùng trời đất im lìm, không người không tiếng động, ngoại trừ tiếng nước chảy róc rách đâu đây...

Cỗ xe ngựa lần lần chạy đến đầu sân cỏ rộng lớn, mênh mông một màu xanh biếc, mịn như bức thảm nhung! Và mút đằng kia là những tượng người và tượng ngựa bằng đá đứng sừng sững trước một toà dinh thự nguy nga.

Ở đó có nắng chan hòa, có tia sáng của mặt trời lấp lánh trên cỏ... trên cây... trên tượng đá... trên toà lâu đài... làm cho cảnh vật rạng ngời kỳ ảo!

MaiAnh sững sờ nhìn cảnh vật chung quanh với ánh mắt xuất thần chiêm ngưỡng.

Mắt nàng mở to, môi chênh chếch hé ra... y như không có ngôn từ nào nói trọn nghĩa để ca tụng cảnh đẹp tuyệt vời nơi đây!

Bấy giờ cha Gathi mới lên tiếng:

- Nếu con thích sống nơi đây thì toà nhà là của con.

MaiAnh lặng thinh không nói.

Xe chạy một lúc đến gần tòa lâu đài, MaiAnh nhìn thấy bên phải là hồ tắm, nước trong veo, làn nước xanh lơ màu biển. Xa hơn một chút là con đường mà hai bên có trụ đá. Có lẽ để phân biệt đường ra hậu viên?

Xa xa tí nữa là chuồng ngựa. MaiAnh trông rõ đàn bạch mã đứng vãn vơ ngậm cỏ, phơ phất chiếc đuôi dài trắng như tuyết. Những con bạch mã này to lớn và hùng dũng không khác gì những tượng ngựa trước sân.

MaiAnh vốn thích ngựa và cỡi ngựa từ nhỏ, nhưng chưa từng thấy giống ngựa nào đẹp và uy dũng như những con tuấn mã trước mắt. Nàng buộc miệng nói:

- Ngựa đẹp và quý như thế này mà chủ lại vô hình. Thật đáng tiếc thay!

Cha GaThi nghe nàng nói câu ấy, cau mày gắt:

- Con nói bậy bạ gì thế? Nguồn vui duy nhất của Thái-tử là bầy ngựa đó. Con biết gì mà phán đoán một cách vô ý thức như vậy chớ?

Bị Cha mắng, MaiAnh hổ thẹn cúi mặt. Lúc ấy cỗ xe đã dừng trước cửa lâu đài. Dọc theo bậc thang bằng đá trắng có hai hàng gia nhân đứng chờ đón khách.

MaiAnh lưu ý đến người đàn bà, có lẽ khoảng trên 50, tóc đã bạc, gương mặt hiền lành, ăn mặc kín đáo. Đứng bên cạnh

bà ta là một linh mục mặc áo đen, người gầy yếu, đầu sói. Khó mà biết được tuổi tác ông ta bao nhiêu!

Người đáng lưu ý hơn hết phải nói là tên đàn ông vạm vỡ cao lớn, ăn mặc chải chuốt bảnh bao. Đám gia nhân còn lại có lẽ là bọn nô dịch làm bếp, làm vườn... Hình thù họ què mùa, mặt mũi chất phác, không có điểm gì đáng lưu ý.

MaiAnh ghé vào tai cha GaThi hỏi nhỏ:

- Mấy người đó là ai vậy Cha?

- Người đàn bà tên LãVi là quản gia, cũng là người nuôi dưỡng Thái-tử từ lúc bé. Vị linh mục tên AMunĐi thuộc tiểu giáo đường của SenAnNa¹³. Còn người đàn ông là MãTô, thư ký riêng của Thái-tử. Xuống xe đi thôi! Con hãy nhớ từ giờ phút này «ca kỹ Mai TêLa đã chết vĩnh viễn!»

Câu nói chót cha GaThi gần từng tiếng một, song MaiAnh không để tâm nghe, vì nàng có cảm tưởng như đang trong cơn mê...

Bước chân nàng đặt xuống nền đá, tay nàng cập một bên tay cha GaThi. Nàng đi từng bước qua hàng rào gia nhân cúi rạp mình chào đón nàng, long trọng như đón tiếp một nữ hoàng!

Sau lưng MaiAnh, NiNa cũng rúng động hồi hộp theo chân chủ.

¹³ Vua chúa hoặc vương tước quý tộc thời ấy thường có giáo đường riêng và linh mục riêng để phục vụ cho họ.

Trời nắng không gay gắt lắm, nhưng MaiAnh tưởng chừng như không đủ không khí để thở, tim đập liên hồi. Cảm giác kỳ quặc này không phải vì sợ, mà vì sự tiếp rước cực kỳ trang trọng.

Nàng được cha GaThi giới thiệu từng người, nhưng MaiAnh dường như không nghe thấy gì? Mà nàng cũng không nói một lời, ngoài cái gật đầu rất là khẽ cả!

Người đàn bà quản gia và vị linh mục đón tiếp nàng bằng cử chỉ hết sức khiêm cung. Trái lại tên thư ký nhìn nàng bằng đôi mắt lạnh lùng khó chịu.

Hắn chỉ gật đầu chào nàng, chớ không nói gì, song đôi mắt long lên tia sáng quái gở, làm MaiAnh có cảm tưởng như mình là kẻ thù không đội trời chung với hắn! Bất giác nàng nghe lạnh xương sống và rùng mình.

Người đàn bà quản gia quỳ trước mặt MaiAnh nói:

- Cảm tạ Thượng Đế đã ban cho chúng tôi một vị Nguyên-phi quá đẹp!

MaiAnh mỉm cười thân thiết, đỡ bà ta đứng lên, bảo:

- Bà không cần quá thủ lễ với ta.

- Tôi xin phép đưa Nguyên-phi về biệt phòng nghỉ ngơi. Ngài Giáo-chủ đã có MãTô phục vụ.

MaiAnh liếc nhìn cha GaThi hỏi ý. Cha gật đầu bảo:

- Phải đấy! Con nên về tư phòng nghỉ một lúc. Chiều nay ta sẽ gặp riêng Thái-tử để hỏi xem Thái-tử có bằng lòng gặp con trong buổi hôn lễ tối nay không?

MaiAnh chia tay với cha GaThi và lặng lẽ theo chân người đàn bà quản gia, trong lòng miên man nghĩ về cuộc gặp gỡ với vị Thái-tử tối nay...

Nàng hy vọng ít nhất giờ hôn lễ cũng được trông thấy mặt chồng. Dù người ấy mang bệnh tật gì, chắc cũng không đến nỗi phải che giấu vợ? Nàng tin rằng gương mặt ấy không đến độ ghê tởm!

Nàng đi theo sau quản gia LãVi, thấy bà ta có vẻ thật thà trung hậu, bỗng nhớ đến đôi mắt vui mừng của bà ta khi chào đón mình lúc nãy.

Nàng tự nhủ:

«Người này nuôi dưỡng Thái-tử từ bé, ắt phải biết rõ về Thái-tử...»

Nàng tin chắc bà ta sẽ không giấu khi nàng gạn hỏi những bí ẩn về vị Thái-tử mà nàng kết hôn.

Bây giờ cả hai đi ngang qua sảnh đường. Phòng rộng mênh mông, tường trắng với những đường viền bằng vàng. Trần nhà được chạm trổ tinh vi và rải rác đó đây là những bức tranh tuyệt tác.

Bàn ghế thuộc loại quý giá đặc tiền, màu sắc hoà hợp với nhau, tạo cho sảnh đường lộng lẫy không thua gì hoàng cung ở BaLê.

Biệt phòng dành cho MaiAnh gồm những dãy phòng nằm bên trái của toà lâu đài. Nơi đây phòng gác được trang hoàng diễm lệ kiêu kỳ.

Bấy giờ nàng bước vào một gian phòng vô cùng lạ mắt. Tường vách đều bằng gương, ngay cả trần nhà! Khiến cho MaiAnh nhìn đâu đâu cũng thấy bóng mình và LãVi.

Một cái giường hình thù giống như ngai vua, bệ vệ lộng lẫy, đặt giữa phòng. Hai bên đầu giường có hai tượng nô lệ da đen tay cầm chân đèn với cây đèn sáp màu đỏ.

Lối trình bày gian phòng này làm MaiAnh sửng sờ kinh hãi. Chừng khi thấy gia nhân khiêng rương hành lý của mình vào phòng, MaiAnh hốt hoảng hỏi LãVi:

- Đây là phòng của ta đó sao?

LãVi đang mở cửa sổ, nghe nàng hỏi nhưng không vội đáp. Ba ta đi thẳng tới bàn nhỏ nơi có đặt lọ hoa tươi, cắm sửa lại, vừa nói:

- Từ hai thế kỷ nay phòng này dành riêng cho Hoàng-hậu và Nguyên-phi của SenAnNa. Nguyên-phi không vừa ý nơi đây sao?

MaiAnh không đáp câu hỏi của LãVi, lại hỏi:

- Tại sao phòng đặt nhiều gương thế này?

Câu hỏi của nàng khiến LãVi khó chịu. Bà ta đi đến mở cánh cửa phòng bên trái để giới thiệu bên kia là phòng tắm. Một lúc sau MaiAnh mới nghe bà ta đáp câu hỏi của mình:

- Thái hậu, bà nội của Thái-tử, là người đàn bà nhan sắc tuyệt vời. Cho nên Thái-hậu ra lệnh cho đặt gương khắp tường vách để lúc nào bà cũng nhìn thấy hình dáng mình. Từ đó thì phòng này vẫn giữ y như vậy.

MaiAnh nghe kể liền tò mò hỏi:

- Chắc toà nhà này có chân dung của bà hoàng Thái-hậu đẹp để ấy chứ? Ta muốn nhìn xem cho biết.

Nàng nói kèm với nụ cười thân thiện. Nhưng LãVi không nhìn nàng, đáp thật khẽ:

- Chân dung của bà hoàng Thái-hậu đã bị lửa thiêu mất rồi!

Dường như để tránh nhắc chuyện cũ, LãVi hỏi lảng:

- Nguyên-phi muốn nằm nghỉ một lúc, hay muốn tắm để tôi pha nước? Hay Nguyên-phi muốn trang điểm sửa soạn?

MaiAnh đáp gọn:

- Cả ba!

Bỗng nàng sực nhớ tới NiNa, nên nói:

- Bà cho vời nữ tỳ của ta đến đây nhé? Ta muốn nó ở cạnh ta.

- Nếu thế thì tôi sẽ cắt đặt cho cô ta ở căn phòng cuối hành lang gần đây. Bây giờ tôi xin phép pha nước cho Nguyên-phi tắm nhé?

LãVi vừa bước đi, MaiAnh gọi giật lại:

- Bà quản gia!

LãVi dừng bước quay mặt lại, nửa lo âu, nửa ngạc nhiên:

- Thưa Nguyên-phi?

Bằng cái nhìn thân ái, MaiAnh cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Thái-tử ở đâu trong toà nhà này?

Câu hỏi quá đột ngột của nàng khiến LãVi tái mặt. Nhưng chỉ một giây bà lấy được bình tĩnh, đáp:

- Khi nào Thái-tử ở đây thì Ngài... ở bên phải của dinh thự, tương xứng với phòng của Nguyên-phi.

- Vậy à? Ta biết rồi! Cám ơn bà.

LãVi mắt hút sau tiếng cám ơn của nàng. MaiAnh vẫn lơ đãng nghĩ đến câu trả lời của người quản gia: «Khi nào Thái-tử ở đây...» Có nghĩa là Thái-tử không cư ngụ thường xuyên trong toà nhà này sao?

Có tiếng chân đi đến... MaiAnh nhìn thấy người tớ gái của mình ánh mắt ngời lên. NiNa gặp lại chủ vui mừng ríu rít như xa vắng 10 năm! Cô ta hỏi:

- Cô nương định ở lại đây lâu không?

MaiAnh trả lời NiNa với ánh mắt dò xét:

- Ta không định ở lâu. Nhưng sao vậy? Em không thích ở đây à?

NiNa đáp nhỏ:

- Ở đây sang trọng đẹp đẽ thật nhưng... em thấy nó làm sao ấy... không giống như ở nhà mình. Em ghê ghê...

MaiAnh cười ngắt lời:

- Có gì mà ghê? Bà LãVi xem ra rất hiền lành tử tế. Và lại có cô nương của em ở đây, ai dám làm gì em mà sợ? Can đảm lên cô bé! Nào, mau sắp đồ đạc của ta vào tủ.

Tuy ngoài miệng nói trấn an NiNa, song trong bụng MaiAnh cũng cảm nghe ghê sợ.

Toà nhà này tuy huy hoàng tuyệt mỹ từ cái giường, cái bàn, cái ghế, bức tranh, tấm rèm... Thứ chi chi cũng thua kém bất cứ cung điện của vua chúa nào. Song trong cái đẹp huyền hoặc này có ẩn hiện một âm hồn không tan, một vết tích bí mật của người chết!

Vốn sẵn mang dòng máu Anh, MaiAnh linh cảm như có hồn ma ngự trị trong toà nhà này. (*Người Anh hay tin chuyện ma quỷ*). Nàng bước chậm chậm đến bệ cửa sổ, thì tay nhìn ra ngoài...

Khu hoa viên vẫn trầm lặng và tịch mịch!

Chưa có nơi nào không khí chìm lặng như nơi đây! Ngoài vườn không lai vãng bóng người, chỉ có những tượng đá đứng trơ trơ...

Xa xa nghe tiếng nước chảy róc rách... Tiếng êm êm và đều đều, y như điệu nhạc buồn réo rắt giữa khoảng trời đất mênh mông!

Bất chợt trong khoảng không gian im lìm đó có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, làm kinh động cả cỏ cây hoa lá!

Rồi một đàn bạch mã không người lướt qua...

MaiAnh có cảm tưởng như trên lưng một con tuần mã có một «ky mã vô hình»!

* * *